

Εκλογές στο Ιράν: Ιστορική ευκαιρία;

Οι προεδρικές εκλογές στο ΙΡΑΝ (στις 14 Ιουνίου), μόνο υποτονικές και προβλέψιμες δεν προοιωνίζονται. Καθώς το σύνταγμα απαγορεύει τον Αχμεντινετζάντ να διεκδικήσει την προεδρία για τρίτη συνεχή θητεία, έχει ανοίξει ένας μακρύς κατάλογος υποψηφιοτήτων. Περισσότεροι από 600 έχουν θέσει υποψηφιότητα. Μεταξύ αυτών και δύο γυναίκες, αν και ο διεθνής τύπος αναφέρει ότι η συμμετοχή τους ήδη κρίθηκε “αντισυνταγματική”. Τις τελικές αποφάσεις επί των υποψηφιοτήτων, θα λάβει το “Συμβούλιο Επίβλεψης” των Φρουρών του Συντάγματος, το οποίο είναι αρμόδιο να επικυρώνει ή να απορρίπτει κάθε προεδρική υποψηφιότητα. Μέτρο σύγκρισης, οι προηγούμενες εκλογές του 2009, όπου επί συνόλου 450 υποψηφιοτήτων δόθηκε έγκριση μόνο σε τέσσερις (!).

Στις προθέσεις του θρησκευτικού κατεστημένου είναι η εκλογική αναμέτρηση να κινηθεί, κυρίως, μεταξύ των εκλεκτών του, έχοντας απέναντι τους έναν αδύναμο μεταρρυθμιστή υποψήφιο. Πριν εκπνεύσει όμως η προθεσμία υποβολής υποψηφιοτήτων, δύο νέες υποψηφιότητες, έρχονται να δημιουργήσουν νέα δεδομένα. Η πρώτη είναι η υποψηφιότητα του 78χρονου Ραφσατζανί (δύο φορές πρόεδρος του Ιράν, από το 1989 ως το 1997 και επί οκτώ χρόνια πρόεδρος της Βουλής). Αν και προέρχεται από τον πυρήνα του ιρανικού κατεστημένου, έχει πάρει δημόσια τις αποστάσεις του απ’ αυτό. Στις εκλογές του 2009 επήλθε η οριστική ρήξη, καθώς τάχθηκε στο πλευρό της μεταρρυθμιστικής αντιπολίτευσης, υιοθετώντας τις αιτιάσεις της, περί εκλογικής νοθείας. Το λεγόμενο “Πράσινο κίνημα”, που κατεστάλη βίαια, με τους ηγέτες του να βρίσκονται μέχρι σήμερα σε κατ’ οίκον περιορισμό και βέβαια να μην επιτρέπεται η συμμετοχή τους στα κοινά. Η υποψηφιότητα του Ραφσατζανί, ο οποίος υφίσταται ακόμη κυρώσεις από το καθεστώς για τη στάση του το 2009, φαίνεται ότι συσπειρώνει το σύνολο των μεταρρυθμιστικών δυνάμεων της χώρας

και κατά συνέπεια θέτει τεράστιο πρόβλημα στο κατεστημένο. Θα τολμήσει το ιερατείο να αποκλείσει την υποψηφιότητα Ραφσατζανί αφού ελέγχει απόλυτα το “Συμβούλιο επίβλεψης” ή θα την αποδεχθεί, φοβούμενο το κύμα των αντιδράσεων; Μένει να το δούμε, καθώς στις 23 Μαΐου θα ανακοινωθούν οι τελικοί υποψήφιοι.

Η δεύτερη υποψηφιότητα είναι του Ραχίμ Μασαεί, στενού συμβούλου και συνεργάτη του απερχόμενου Αχμεντινετζάντ. Η υποψηφιότητα του αποτελεί ευθεία πρόκληση προς τον ανώτατο θρησκευτικό ηγέτη της χώρας αγιατολάχ Αλί Χαμενεί, καθώς ο ίδιος είχε θέσει βέτο στην πρόθεση του Αχμεντινετζάντ να διορίσει τον Ραχίμ Μασαεί, αντιπρόεδρο της κυβέρνησης του. Τώρα θέτει υποψηφιότητα με δημόσια στήριξη του Αχμεντινετζάντ και με κεντρικό σύνθημα “Ζήτω η Άνοιξη”, κάτι που παραπέμπει ευθέως στις αραβικές εξεγέρσεις. Δεν είναι επίσης βέβαιο ότι αυτή η υποψηφιότητα, που εκφράζει μία παρεκκλίνουσα τάση στους κόλπους της ισλαμική ορθοδοξίας, θα γίνει τελικά δεκτή από το “Συμβούλιο επίβλεψης”. Σε κάθε περίπτωση όμως αυτές οι δύο “αιρετικές υποψηφιότητες” αναγκάζουν το κατεστημένο να επανεξετάσει την εκλογική στρατηγική του, στο λίγο χρόνο που απομένει.

Οι διεθνείς περιορισμοί και οι κυρώσεις που επιβλήθηκαν από τη Δύση στο Ιράν (στο τραπεζικό σύστημα και στις εξαγωγές πετρελαίου), συνεχίζονται. Από 1ης Ιουλίου μάλιστα, αναμένονται αυστηρότερες κυρώσεις. Ωστόσο, οι διεθνείς περιορισμοί δεν είχαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Οι συνομιλίες για τον περιορισμό του πυρηνικού προγράμματος, κινούνται αργά. Ακόμη οι πολιτικές και οι οικονομικές διεθνείς πιέσεις, για φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος δεν απέδωσαν. Στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές υπάρχουν ελπίδες ότι η αναγκαία φιλελευθεροποίηση και η προσέγγιση με τη δύση, μπορούν να προκύψουν από τις μεταρρυθμιστικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις της χώρας. Στις εσωτερικές εξελίξεις και όχι στους διεθνείς περιορισμούς παίζεται, σ’ αυτή τη φάση, το μέλλον του Ιράν. Ήρθε η ώρα να περάσει σε μία νέα ιστορική περίοδο, αυτή η πολύπαθη χώρα; Ίδωμεν.

Η Συρία και η σκακιέρα του εμφυλίου (του Πάνου Χαρίτου)

Πηγή: http://www.panosharitos.com/articles_det.asp?ID=783

Ημερομηνία δημοσίευσης: 12/5/2013

Έχουν συμπληρωθεί τρία χρόνια από την έναρξη του πολέμου στη Συρία κι αν υπάρχει ένα συμπέρασμα στο οποίο να μπορεί να καταλήξει κάποιος χωρίς να κινδυνεύει με διάψευση από τα τεκταινόμενα στο πεδίο, αυτό δεν είναι άλλο από το ότι, είναι ιδιαίτερα δύσκολο να εξαχθούν ασφαλή συμπεράσματα για το τι ακριβώς συμβαίνει.

Ποιός κερδίζει, ποιός χάνει, ποιός στηρίζει ποιόν και τέλος ποιός είναι ποιός σε έναν εμφύλιο που καταγράφει περισσότερες από 70.000 βεβαιωμένες απώλειες και 1.400.000 πρόσφυγες στα γειτονικά κράτη.

Δυο χρόνια πριν, όταν η “αντιπολίτευση” αποκτούσε σώμα, μορφή κι εκπροσώπηση στη διεθνή κοινότητα πολλοί έσπευδαν να προβλέψουν το τέλος του καθεστώτος Άσαντ σε λίγους μήνες από τότε. Οι μήνες πέρασαν, μαζί τους και τα χρόνια κι Άσαντ ίσως να μην κερδίζει τον πόλεμο σίγουρα όμως δεν τον χάνει.

Αν επιχειρήσουμε να εκτιμήσουμε την κατάσταση στο πεδίο σαφέστατα και θα διακρίνουμε μια στασιμότητα. Οι περιοχές που είχαν καταλάβει οι αντάρτες, επανήλθαν σε μεγάλο βαθμό στον έλεγχο του στρατού.

Η εξήγηση για την ανατροπή αυτή επικεντρώνεται σε δυο σημεία:

1. Στον έλεγχο του εναέριου χώρου της Συρίας από της καθεστωτικές δυνάμεις (ως γνωστόν οι σύγχρονοι πόλεμοι κερδίζονται στον αέρα ασχέτως με την έκβαση των μαχών στο

έδαφος).

2. Στον περιορισμό του ανεφοδιασμού των ανταρτών από τις ξένες δυνάμεις που τους ενίσχυαν με όπλα και πυρομαχικά.

Ο Άσαντ εξακολουθεί να έχει τη στήριξη της Ρωσίας, της Κίνας και βεβαίως του Ιράν.

Ο ανεφοδιασμός του συνεχίζεται ανελλιπώς και μόλις προ ημερών το Ισραήλ ενημέρωσε την Ουάσιγκτον για την πρόθεση της Μόσχας να τον ενισχύσει με τους πυραύλους S300.

Στην αντίπερα όχθη η Ουάσιγκτον δέχεται πιέσεις για να σταθεί δίπλα στους αντάρτες δίνοντας όπλα και πυρομαχικά ωστόσο το ερώτημα που δυσκολεύονται να απαντήσουν είναι ποιούς αντάρτες να ενισχύσει...

Στέλεχος δυτικών υπηρεσιών ασφαλείας ανέφερε πρόσφατα ότι, "στην περιοχή δραστηριοποιούνται τόσες πολλές και διαφορετικές ομάδες ενόπλων σε βαθμό τέτοιο, που να καθιστά αδύνατη μια ασφαλή εκτίμηση για το ποιός ανήκει που, τι ακριβώς ελέγχει, και από ποιόν δέχεται εντολές".

Οι ένοπλες ομάδες στο πεδίο χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες.

1. Σε εκείνους που δηλώνουν μέλη του FSA Ελεύθερου Στρατού της Συρίας (ΕΣΣ) και δεν έχουν καμία δομή, ούτε υπάρχει μια κεντρική διοίκηση που να σχεδιάζει και να εκτελεί.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, το μόνο υπαρκτό σχήμα που εμφανίζει ο ΕΣΣ είναι αυτό της πολιτικής εκπροσώπησής του στο εξωτερικό ενώ ακόμα κι εκεί οι συμμετέχοντες από διαφορετικές φράξιες, ουκ ολίγες φορές ήρθαν στα χέρια μπροστά στα έκπληκτα μάτια των ξένων διπλωματικών αποστολών.

2. Το δεύτερο ισχυρότερο τμήμα ενόπλων που καταγράφεται στο πεδίο είναι εκείνο των μαχητών στο πλαίσιο της Τζιχάντ (ιερός πόλεμος) κι έχουν στρατολογηθεί από διαφορετικές ομάδες που αποτελούν παρακλάδια της Αλ Κάιντα με αιχμή του δόρατος την οργάνωση Al-Nusra Front. Μάλιστα η έλλειψη πυρομαχικών και όπλων στις τάξεις των άλλων ομάδων έχει οδηγήσει τις 2 τελευταίες εβδομάδες σε αύξηση των μαχητών που σπεύδουν να

ενταχθούν στην εν λόγω οργάνωση.

3. Πέραν αυτών υπάρχει και μια ακόμα κατηγορία ενόπλων οι οποίοι κινούνται προς ίδιον όφελος εκμεταλευόμενοι τις συνθήκες. Πρόκειται για εγκληματικές ομάδες που έχουν ως στόχο ληστείες ή απαγωγές και περιστασιακά πολεμούν με τη μια ή την άλλη πλευρά.

Οι ξένες δυνάμεις που εξακολουθούν να ενισχύουν τους αντικαθεστωτικούς είναι κυρίως το Κατάρ του οποίου η εξωτερική πολιτική είναι δύσκολο να ερμηνευθεί.

Ξόδεψε εκατομμύρια δολάρια στη Λιβύη επενδύοντας στην επόμενη ημέρα, ενισχύουν με μεγάλα ποσά τη Χαμάς στη Γάζα και στηρίζουν όλες ανεξαιρέτως τις ομάδες στη Συρία ειδικότερα όμως τα τμήματα του Ιερού Πολέμου (τζιχάντ).

Κρίνοντας από το μέγεθος της χώρας θα ήταν εξωπραγματικό να υποθέσουμε ότι, το Κατάρ προσβλέπει σε έναν ηγετικό μελλοντικό ρόλο στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι, έχουν πολλά λεφτά και επενδύουν αρκετά εξ αυτών στην αναδιαμόρφωση συνόρων και ισορροπιών στην περιοχή.

Η Σαουδική Αραβία έχει επίσης σημαντικό ρόλο στην κλιμάκωση των εχθροπραξιών τροφοδοτώντας με όπλα τον FSA (ΕΣΣ). Εδώ όμως τα αιτία είναι λίγο πιο ξεκάθαρα.

Για την ακρίβεια ο πόλεμος στη Συρία δεν έχει πολιτικό αλλά θρησκευτικό υπόβαθρο. Όπως πολύ σωστά επισήμανε και ο συνάδελφος Πωλ Ντενάχαρ, το Κατάρ και η Σαουδική Αραβία δεν φημίζονται για τις ιδιαίτερες σχέσεις τους με τις ανθρώπινες αξίες, την ελευθερία, τη δημοκρατία. Οι παραπάνω έννοιες αποτελούν απαγορευμένα πεδία για τις χώρες αυτές και σίγουρα δεν κόπτονται για τον εκδημοκρατισμό της Συρίας.

Η πραγματική αιτία του πολέμου στη Συρία έχει τις ρίζες της 1.300 χρόνια πριν. Στη διάσπαση του Ισλάμ και στο διαχωρισμό του σε Σιίτες και Σουνίτες. Ο πόλεμος στη Συρία αφορά στη διατήρηση ή διάσπαση του Σιιτικού τόξου και του γεωγραφικού

προσδιορισμού αυτών.

Στο πλαίσιο αυτό δεν θα μπορούσε να διαφοροποιηθεί και ο ρόλος του Ιράν ή εκείνος της Χεζμπολάχ, δηλαδή της Σιιτικής οργάνωσης του Λιβάνου οι οποίοι συμμετέχουν ενεργά στην ένοπλη αντιπαράθεση.

Ο αριθμός των μαχητών που παίρνουν μέρος στις μάχες από πλευράς Χεζμπολάχ εκτιμάται σε κάποιες χιλιάδες (2.000 – 3.000 λέει το Ισραήλ).

Το Ιράν από την πλευρά του αν και δεν βλέπει δραματικές αλλαγές στις ισορροπίες στο πεδίο των μαχών □ τουλάχιστον για όσο η δύση διατηρεί αποστάσεις □ επιθυμεί παρόλ' αυτά να διασφαλίσει τη φυσική ύπαρξη του Άσαντ σε κάθε ενδεχόμενο.

Για αυτό και ο ρόλος της Χεζμπολάχ είναι να διατηρήσει εναλλακτικές οδούς διαφυγής για όταν και αν αυτό κριθεί απαραίτητο για το Σύρο πρόεδρο. Ακόμα κι αν χάσει την εξουσία ο Άσαντ θα πρέπει ο ίδιος να παραμείνει ζωντανός ώστε να εξακολουθήσει να ηγείται του ένοπλου αγώνα. Βεβαίως για να συμβεί αυτό θα πρέπει οι μαχητές της Χεζμπολάχ να εξοπλιστούν με όπλα αντίστοιχα της αποστολής τους...

Εδώ όμως τα πράγματα περιπλέκονται ακόμα περισσότερο και το λόγο παίρνει το Ισραήλ.

Η κυβέρνηση του Τελ Αβίβ έχει καταστήσει σαφές ότι, δεν θα επιτρέψει να περάσουν στα χέρια της Χεζμπολάχ όπλα που θα ανατρέψουν τη στρατιωτική ισορροπία στα βόρεια σύνορά τους.

Αιτιολογώντας τους δυο αεροπορικούς βομβαρδισμούς στη Δαμασκό την προηγούμενη εβδομάδα το Ισραήλ έκανε λόγο για μεταφορά όπλων από ή προς τις δυνάμεις της Σιιτικής οργάνωσης του Λιβάνου, δίχως ωστόσο να δίνουν άλλες πληροφορίες.

Από αξιωματούχους ασφαλείας στο Λίβανο αναφέρεται ότι πρόκειται για τους ιρανικού τύπου πυραύλους Fateh-110 (εδάφους-εδάφους, μέσου βεληνεκούς).

Η ίδια πηγή εκτιμά ότι, η μεταφορά είχε ως στόχο να ενισχύσει τη δράση των μαχητών της οργάνωσης στη Συρία και όχι τη φυγάδευσή τους στο Λίβανο.

Αυτό που επιβεβαιώνεται από τον τύπο στο Ισραήλ είναι πως, το Τελ Αβιβ ενημέρωσε την Ουάσιγκτον πριν τα χτυπήματα. Ο Λευκός Οίκος εκτιμά πως μια πιθανή πτώση του Άσαντ στην παρούσα φάση θα περιπλέξει την κατάσταση στη χώρα και φέρεται να έχουν ζητήσει από την κυβέρνηση Νετανιάχου προσεκτικές ενέργειες.

Η πτώση του Άσαντ σίγουρα δεν είναι προς όφελος ούτε του Ισραήλ. Το σενάριο της επόμενης ημέρας κάθε άλλο παρά γοητεύει μιας και αυτό χαρακτηρίζεται από την κάθοδο στα βόρεια σύνορά του, απροσδιόριστου αριθμού ενόπλων και ομάδων ταγμένων στην ισλαμική Τζιχάντ. Ωστόσο εδώ θα πρέπει να προστεθεί μια ακόμα παράμετρος.

Δεν γνωρίζω αν το Ισραήλ σκοπεύει πραγματικά να επιτεθεί στο Ιράν σε κάποια χρονική στιγμή. □ Προσωπικά το θεωρώ παρακινδυνευμένο □ αν όμως θα επιθυμεί να το πράξει τότε ίσως εκμεταλευτεί στη συγκεκριμένη περίοδο, μια ευκαιρία που του προσφέρεται σε στρατιωτικό επίπεδο.

Την αποδυνάμωση της Χεζμπολάχ στην παρούσα φάση και μέσω του εμφυλίου στη Συρία.

Ασχέτως των δηλώσεων του ηγέτη της οργάνωσης Χασάν Νασράλα περί απελευθέρωσης των κατεχομένων εδαφών στα υψίπεδα του Γκολάν, η Χεζμπολάχ δεν μπορεί να απειλήσει το Ισραήλ στην παρούσα φάση. Οι δυνάμεις της έχουν εμπλακεί στον εμφύλιο της Συρίας και θα ήταν αδιανόητο να ανοίξουν ένα ακόμα μέτωπο μακριά από το ήδη υπάρχον.

Το μόνο βέβαιο και προβλέψιμο εκ του ασφαλούς είναι πως το μέτωπο της Συρίας προμηνύει μεγαλύτερη ένταση με εμπλοκή περισσότερων πλευρών.

Τέλος αυτό που θεωρείται ιδιαίτερα δύσκολο και δεν συγκεντρώνει τις πιθανότητες με το μέρος του είναι το εγχείρημα της Ουάσιγκτον μετά τη σύγκλιση με τη Μόσχα για να επιβάλουν τη συμφωνία εκκεχειρίας και ειρήνευσης που απέτυχε να προωθήσει ο Κόφι Ανάν ως ειδικός απεσταλμένος των Ηνωμένων Εθνών.

Ακόμα κι αν ο Άσαντ δεχθεί την απομάκρυνσή του, το μεγάλο πρόβλημα παραμένει ο έλεγχος των ένοπλων ομάδων της άλλης πλευράς.

Ένας από τους πλέον αγαπητούς Πέρσες ποιητές στην περιοχή ο Τζαλάλ Αλ Ντίν Ρούμι αναφέρει σε ένα ποίημά του ότι: “Η σιωπή είναι τη γλώσσα του θεού, οτιδήποτε άλλο αποτελεί φτηνή μετάφραση”.

Δυστυχώς για το λαό της Συρίας οι μοναδικές στιγμές σιωπής είναι εκείνες που διαδέχονται το θάνατο...

Ο εμφύλιος στη χώρα θα έχει δρόμο, διάρκεια και πολλούς “σπόνσορες”...

Οι τίτλοι τέλους δεν χρειάζονται για να μάθουμε τον ηττημένο. Αυτός θα είναι ο λαός της Συρίας που επέτρεψε στη θρησκεία να μπει ανάμεσά τους και να ορίσει τη μοίρα του.

Σερβία-Κόσοβο: Συμφωνία για το καθεστώς του Β. Κοσόβου

✖ Συμφωνία μεταξύ Βελιγραδίου και Πρίστινας υπογράφηκε στις 19 Απριλίου, σχετικά με το καθεστώς του Βόρειου Κοσόβου. Η συμφωνία επιτεύχθηκε υπό την αιγίδα της Ε.Ε., ύστερα από διαπραγματεύσεις έξι μηνών.

Η συμφωνία είναι ιστορικής σημασίας καθώς η Σερβία δεν αναγνώριζε επίσημα το Κόσοβο, ως κρατική οντότητα από το 2008 που κήρυξε μονομερώς την ανεξαρτησία του. Με τη συμφωνία, αποδέχεται στην ουσία, την κρατική υπόσταση του Κοσόβου, με δικαιοδοσίες σε όλο το έδαφος του, ακόμη και στο Βόρειο Κόσοβο, όπου ζει η σερβική μειονότητα. Αυτό σημαίνει ότι οι παράλληλες δομές του Βόρειου Κοσόβου θα ενσωματωθούν στο

καθεστώς της Πρίστινα.

Σε αντάλλαγμα, οι αρχές του Κοσόβου αποδέχονται ένα επίπεδο περιορισμένης αυτονομίας. Οι τέσσερεις δήμοι που ελέγχουν οι Σέρβοι του Βόρειου Κοσόβου θα δημιουργήσουν μία ένωση, που θα λειτουργεί ως τοπική κυβέρνηση στους τομείς της υγείας, της εκπαίδευσης της αστυνομίας και της δικαιοσύνης.

Οι δύο πλευρές συμφώνησαν ακόμη καμία να μην ασκήσει βέτο για ένταξη της άλλης στην Ε.Ε. Η συμφωνία ήταν απαιτούμενο για να ανοίξουν οι διαδικασίες ένταξης των δύο χωρών στην Ε.Ε.

Τα δύο κοινοβούλια ενέκριναν με μεγάλη πλειοψηφία την συμφωνία, αν και δεν λείπουν οι αντιδράσεις και από τις δύο πλευρές. Ιδιαίτερα των Σέρβων του Κοσόβου που συνεχίζουν να αρνούνται οποιαδήποτε εξουσία προέρχεται από τους Αλβανούς του Κοσόβου, με διάχυτη τη διεθνή ανησυχία για το αν και πως θα εφαρμοστούν τα μέτρα στην πράξη.

Σε κάθε περίπτωση ζούμε τις τελευταίες πράξεις του διαμελισμού της Γιουγκοσλαβίας. Το εθνικιστικό όραμα για τη “μεγάλη Σερβία”, είχε καταστροφικές συνέπειες για την ίδια και για όλη τη περιοχή. Αλλά και το αντίστοιχο όραμα για τη “μεγάλη Αλβανία” ούτε είχε ούτε έχει μέλλον. Οι διεθνείς πραγματικότητες δεν επιτρέπουν τους μεγαλοϊδεατισμούς και την αναπαραγωγή των εθνικισμών. Το πλαίσιο είναι απομόνωση ή διεθνής αναγνώριση και ένταξη σε υπερεθνικούς οργανισμούς. Κι αυτό, έστω και αργά, κατανοείται και επισφραγίζεται με τη συμφωνία που υπογράφηκε.

Θ.Τ.

10η Διεθνής Έκθεση βιβλίου Θεσσαλονίκης

Από τις 16 έως τις 19 Μαΐου θα πραγματοποιηθεί, στις εκθεσιακές εγκαταστάσεις της HELEXPO, η 10η Διεθνής Έκθεση Βιβλίου Θεσσαλονίκης. Κεντρικό θέμα της έκθεσης, η ιδέα της ανεκτικότητας, καθώς είναι η επέτειος της συμπλήρωσης 1700 χρόνων από την έκδοση του διατάγματος των Μεδιολάνων, για την ανεκτικότητα και την ανεξιθρησκία.

Στη φετινή διοργάνωση θα συμμετέχουν περισσότεροι από 200 εκδοτικοί οίκοι από την Ελλάδα και 18 από άλλες χώρες. Θα πραγματοποιηθεί επίσης ένα μεγάλο πλήθος εκδηλώσεων, με τη συμμετοχή ελλήνων και ξένων συγγραφέων.

Έχουν προγραμματιστεί επίσης τιμητικές εκδηλώσεις για τρεις ανθρώπους της πόλης: τον Δημήτρη Μαρωνίτη, τον Άκη Δήμου και τον Διονύση Σαββόπουλο.

Ειδικές εκδηλώσεις θα γίνουν και προς τιμήν της Αγγλίας, καθώς είναι η τιμώμενη χώρα. Εννέα σύγχρονοι Βρετανοί συγγραφείς έχουν προσκληθεί μεταξύ των οποίων ο Τζόναθαν Κόου, ο Ντέιβιντ Νίκολς, η Βικτόρια Χίσλοπ, ο Ντέιβιντ Χάρσεντ κ.α.

Θα υπάρχει επίσης θεματικό περίπτερο για τον Κ. Καβάφη, στα πλαίσια ειδικού αφιερώματος, με αφορμή τα 150 χρόνια από τη γέννηση του.

Ένα νέο ηλεκτρονικό περιοδικό για το βιβλίο: Ο αναγνώστης

Ένα νέο ηλεκτρονικό περιοδικό, για το βιβλίο και τις τέχνες, βγήκε πρόσφατα στο διαδίκτυο. Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ. Στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.oanagnostis.gr

Σε μία εποχή κρίσης όπου κλείνουν περιοδικά και βιβλιοπωλεία, παλιοί και νέοι συνεργάτες του περιοδικού “Διαβάζω”, ξεκίνησαν την έκδοση του αναγνώστη. Στόχος, “να προχωρήσουν σε κάτι καινούργιο που θα εμπεριέχει τις καλύτερες παραδόσεις, του ιστορικού περιοδικού Διαβάζω, αλλά και θα αποτυπώνει το πνεύμα της εποχής, τους σύγχρονους αισθητικούς και ιδεολογικούς προβληματισμούς”.

Με καθημερινές αναρτήσεις, ο Αναγνώστης, επιδιώκει καταρχήν να ενημερώνει για όλα όσα συμβαίνουν στο χώρο του βιβλίου. Ακόμη θα προχωρήσει και στην διεξαγωγή βραβείων, κάνοντας αρχή από τα βιβλία που εκδόθηκαν το 2012.

Ευχόμαστε καλό ταξίδι.

«Έρχονται» οι Τουρκοκύπριοι (Της Χριστίνας Πουλίδου)

<http://www.protagon.gr>: 29-4-2013

«Βόρεια Κύπρος: μια χώρα χωρίς τα προβλήματα του ευρώ» – νάτο το σύνθημα του ανταγωνισμού που επιχειρεί να αξιοποιήσει τη συγκυρία προς όφελος των κατεχομένων... Σαράντα-παρα-κάτι χρόνια οι ελληνοκύπριοι στήνουν εμπάργκο στην ανάπτυξη του απευθείας εμπορίου των τουρκοκυπρίων με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Σήμερα, που οι ελληνοκύπριοι βιώνουν μια δύσκολη κατάσταση, οι τουρκοκύπριοι περνούν στην αντεπίθεση. «Εγκαταλείψτε το ευρώ κι ελάτε στην τουρκική λίρα», είπε χαιρέκακα ο «υπουργός» ευρωπαϊκών υποθέσεων. Μείον 8.7% θα είναι η ανάπτυξη στην Κυπριακή Δημοκρατία το 2013; Συν 4% θα είναι στα κατεχόμενα... Άλλα μεγέθη, θα μου πείτε. Σύμφωνοι, αλλά επειδή πρόκειται για μικρές οικονομίες, η ψαλίδα ανάμεσά τους μπορεί να κλείσει πολύ σύντομα.

Μια ανταπόκριση στη «Monde» αναφέρει ότι η απόκλιση των δύο κοινοτήτων βρισκόταν στο επίπεδο του 40%. Όταν -σχεδόν μια δεκαετία πίσω- άνοιξε με ελεγχόμενο τρόπο η «Πράσινη Γραμμή»,

κάπου 7.000 τουρκοκύπριοι μαινόβγαιναν καθημερινά από την κατεχόμενη Λευκωσία στα ελεύθερα εδάφη για λόγους εργασίας. Σήμερα ίσως να φτάνουν το τριψήφιο νούμερο. «Η αλήθεια είναι», σημειώνεται στη «Monde», «ότι είχαν εκτοπιστεί από τους ανατολικο-ευρωπαίους που εισέρευσαν μαζικά στο νησί, πριν από την κρίση». Το αποτέλεσμα ωστόσο δεν αλλάζει, η ψαλίδα κλείνει. Το 1.26 δισ. ευρώ που συμφωνήθηκε να δοθεί από την κυβέρνηση Ερντογάν τμηματικά σε μια τριετία, σε συνδυασμό με τη διαδικασία εξυγίανσης των δημοσιονομικών, τις διαρθρωτικές αλλαγές (μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, ιδιωτικοποιήσεις, αύξηση της φορολογίας) και την υλοποίηση υποδομών (μια μεγάλη παραλιακή οδική αρτηρία βρίσκεται υπό κατασκευή, ενώ το 2014 σχεδιάζεται να είναι έτοιμος ο υποθαλάσσιος αγωγός υδροδότησης που θα λύσει το πρόβλημα νερού στα άνυδρα κατεχόμενα) δημιουργούν συνθήκες ανάπτυξης.

Οι πληροφορίες αναφέρουν ότι οι πυλώνες της τουρκοκυπριακής ανάπτυξης είναι τρεις: ο τουρισμός, τα καζίνο και τα πανεπιστήμια. Ο οικοδομικός οργανισμός που ακολούθησε τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος το 2004, υπονομεύει σταδιακά αλλά σταθερά, οποιαδήποτε προσδοκία ελληνοκυπρίων για επιστροφή περιουσιών – καθώς τα ελληνοκυπριακά ακίνητα (στη ζούλα) ανοικοδομούνται, μεταβιβάζονται, μεταπωλούνται. Παραθεριστικά χωριά έχουν στηθεί γύρω απ' την Κερύνεια και, όπως ορθά έλεγε από τότε ο Μακάριος Δρουσιώτης, «σε μερικά χρόνια δεν θα υπάρχουν περιουσίες προς αποκατάσταση».

Η βιομηχανία του τζόγου ανθεί επίσης στα κατεχόμενα, όπου 31 καζίνο μαζεύουν την πελατεία τους από την ευρύτερη περιφέρεια (με την «πακέτο» προσφορά ολιγοήμερων διακοπών σε πολυτελές ξενοδοχείο) αξιοποιώντας το πλεονέκτημα της χαμηλής φορολογίας – 4% προβλέπεται για τα καζίνο. Εκεί, βοούσαν τα κυπριακά ΜΜΕ, έσπευσαν εξάλλου τον περασμένο μήνα και οι ελληνοκύπριοι, για να μετατρέψουν τις τουρκικές λίρες (που σήκωναν από τα τουρκοκυπριακά ΑΤΜ, όταν στέρεψαν τα δικά τους) σε ευρώ...

Η «Monde» υποστηρίζει ακόμη ότι οι τουρκοκύπριοι επενδύουν στα Πανεπιστήμιά τους, όπου σήμερα φοιτούν 55.000 σπουδαστές από το Πακιστάν, τη βόρεια Αφρική και την κεντρική Ασία, στην προοπτική οι ξένοι φοιτητές να διπλασιαστούν τα επόμενα

χρόνια.

Τα κυπριακά ΜΜΕ επισημαίνουν επίσης, ότι μετά από την κρίση της Κύπρου, Μεσανατολίτες επενδυτές αναλογίζονται αν πρέπει να κατευθύνουν τα κεφάλαιά τους στις τουρκοκυπριακές τράπεζες – όπου το σύστημα υποστηρίζεται ότι έχει «εξυγιανθεί» μετά από την κατάρρευση (προ ετών) επτά τραπεζών. Ο πρόεδρος της «Ένωσης Τραπεζών Βόρειας Κύπρου», πάντως, κάλεσε τις τράπεζες να προσέχουν, στη ροή καταθέσεων που θα διογκωθεί να μη γίνεται ξέπλυμα μαύρου χρήματος, ενώ το γεγονός ότι το τραπεζικό σύστημα των κατεχομένων δεν βρίσκεται υπό την αυστηρή επιτήρηση της Ε.Κ.Τ. μετατρέπεται σε ανταγωνιστικό πλεονέκτημα...

Για να ολοκληρώσουμε την εικόνα, ναι, φυσικά η ανεπτυγμένη πλευρά του νησιού είναι η νότια. Όμως, η βόρεια είναι ραγδαία αναπτυσσόμενη, με πιθανό αποτέλεσμα το κλείσιμο της ψαλίδας σε σύντομο διάστημα. Πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει το συμπέρασμα, ότι όταν τα προβλήματα δεν λύνονται σε περιόδους μπουνάτσας (επειδή μας αρέσει να κυνηγάμε «το καλύτερο»), όταν φτάνει η τρικυμία, τα σκάφη κινδυνεύουν να μπατάρουν. Τελικά, όμως, στη ζωή και στην πολιτική, τα μαθήματα τα παίρνουμε από τα παθήματα.Της Χριστίνα Πουλίδου

Από το PROTAGON στις 29-4-2013